

Venstre forholder sig generelt positivt til initiativerne.

Kl. 10.45

Imidlertid vil jeg gerne knytte et par kommentarer til de to forslag om begrænsning af pressens håndtering af materiale fra retssager.

Først anonymisering: Vi støtter kravet om, at offentliggørelse af materiale fra retssager skal foretages på en sådan måde, at sigtedes, tiltalte, forurettedes eller vidners identitet ikke fremgår. Der har været ubehagelige eksempler på, at visse medier har offentliggjort navne på vidner, på sigtede, der ikke var dømt, på forurettede, der således måtte se deres identitet udbasuneret i offentligheden i meget spektakulære sager.

Selv om vi ikke tror, at det er muligt helt at forhindre en sådan adfærd, er vi tilfredse med, at bestemmelsen er der. Det er os, der lovgiver, og det er vores opgave at sætte grænserne.

For det andet, fotografering ved retsbygninger: Det har vakt debat, at det nu foreslås forbudt at fotografere sigtede, tiltalte eller vidner på vej til eller fra retsmøder i straffesager, vel at mærke uden samtykke. Hvis den pågældende person hellere end gerne vil lade sig fotografere eller interviewe, er det klart en anden sag. Men i disse tider, hvor straffesager nærmest er blevet til fast underholdning i vores mediebillede, må det forsøges at skærme folk, der blot udfører deres borgerpligt – det er f.eks. at vidne – så de ikke eksponeres unødigt. Derfor støtter Det Radikale Venstre dette forslag.

Samlet set er Det Radikale Venstre positivt stemt over for forslaget, men vi vil dog søge nogle af elementerne nærmere belyst under udvalgsbehandlingen.

Line Barfod (EL):

I foråret diskuterede vi de lovtiltag, som et flertal i Folketinget vedtog, omkring øget hemmelighed i retsplejen, hvor man forringede folks retssikkerhed, og derfor er det da glædeligt, at vi nu kan stå og diskutere åbenhed og offentlighed i stedet, selv om det desværre ikke betyder, at folk, der er involveret i straffesager som sigtede, tiltalte, får mulighed for at få større indsigt. Man ændrer ikke på den hemmelige retspleje, man indførte i foråret.

Men de mange ting, der ligger i forslaget her omkring øget offentlighed, er på mange punkter et stort fremskridt. Som andre har været inde på, er der en del ting, vi skal have set nærmere på, drøftet nærmere, hvordan det præcis skal udfor-

mes, hvad konsekvenserne skal være, og hvordan de præcise formuleringer skal være.

I forhold til i større omfang at få adgang til domme er vi meget positive. Vi har flere gange arbejdet for, at der skabes en egentlig domsdatabase, og vi havde også debatten om det i foråret i forbindelse med det beslutningsforslag, vi fremsatte fra Enhedslistens side, hvor alle partier udtrykte, at de syntes, det var værd at arbejde videre med. Men man afventer jo stadig Domstolsstyrelsens arbejde på det område. Men vi håber, at det ikke tager alt for lang tid, før vi får en egentlig domsdatabase, så vi kan få offentlig adgang til, hvordan retspraksis egentlig er.

I den forbindelse har vi også undret os noget over denne grænse på 1 år, at straffesager kun skal være offentlige 1 år efter, at de er blevet afsagt. Rent praktisk er det jo også sådan, at hvis først de er blevet offentliggjort ét sted, vil det jo blive ved med at eksistere. Hvis de har været optrykt i en avis, eller hvis de er kommet med i en domssamling eller andet, så er de jo offentlige, og derfor er det umiddelbart lidt svært at forstå, hvad formålet med grænsen er. Selvfølgelig skal der være anonymisering osv. af straffesagen, men umiddelbart er det svært at forstå, hvorfor man lige har sat den grænse på 1 år, og hvad det konkret kommer til at betyde.

Så er der hele den generelle diskussion om forholdet mellem det vigtige princip om offentlighed i retsplejen og så omvendt hensynet til de personer, der er involveret. Spørgsmålet er, hvad det er, vi definerer som følsomme oplysninger osv., hvor bl.a. LO har rejst nogle spørgsmål i forhold til arbejdsretssager, som det er værd lige at kigge lidt nærmere på, så vi er sikre på, at vi på den ene side har adgang til, hvad det er, der ligger til grund for de domme, der bliver afsagt, så man kan se, hvad retspraksis er, og på den anden side sikrer, at meget følsomme personoplysninger ikke bliver offentliggjort.

Så er der den debat, som medierne har interesseret sig mest for omkring det her med at tage billeder af folk på vej til og fra retsbygningen. Jeg tror, at alle herinde er enige om, at den måde, som straffesager har udviklet sig på, så det er blevet ren underholdning, ikke er værdig, og slet ikke de scener, man ser, hvor fotografer står på ryggen af hinanden, og hvor folk prøver at gemme sig under jakker, tæpper osv.

Omvendt er det også et stort indgreb at sige, at man ikke må fotografere i det offentlige rum, og som det er påpeget, er det svært at se præcis, hvordan afgrænsningen er både i tid og sted. Der-